

Οσία Μαρία η Αιγυπτία. Ένας κελαηδισμός στην έρημο.

Πρωτοπρεσβύτερος Αντώνιος Καλλιγέρης, Εκπαιδευτικός, Διευθυντής
Διεύθυνσης Ποιμαντικής Γάμου και Οικογένειας Ι.Α.Α.

Αφορμή των σημερινών σκέψεών μας είναι το σπάνιο όσο και πολύτιμο πρόσωπο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας.

Στο πρόσωπο της βλέπουμε κάθε άνθρωπο ο οποίος βυθιζόμενος στην αυτάρκεια της αμαρτίας φθάνει στο αδιέξοδο του πόνου που δεν έχει ίαση, του άδη που δεν έχει Ανάσταση. Βλέπουμε κάθε άνθρωπο που επιστρέφει μετατρέποντας την ύλη της αμαρτίας σε φως. Φως που γεννήθηκε στην μετάνοια, στην συνεχή επιστροφή στο πρόσωπο του Χριστού που αγάπησε τόσο πολύ τον άνθρωπο ώστε τον έπλασε ποιητή. Δημιουργό της ομορφιάς, ούτε ξεναγό της, ούτε ταξιδευτή της.

Στο πρόσωπο της Οσίας βλέπουμε κάθε άνθρωπο που δεν περιμένει κάποιο θαύμα αλλά είναι θαύμα ο ίδιος, αναδεικνύοντας με τους στεναγμούς και τους κόπους του αγώνα του, τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός, την αγωνία του για ουσιαστική ζωή. Βλέπουμε κάθε άνθρωπο ο οποίος έχοντας ως δάσκαλο το Ευαγγέλιο, μαθαίνει να αγαπά το Θεό χωρίς την ιδιοτέλεια κάποιας αναμενόμενης ή τετελεσμένης ευεργεσίας, αλλά για όσα είναι ο ίδιος, για το έργο της Θείας Οικονομίας που αφορά όλους τους ανθρώπους.

«Παρά την άβυσσο της αμαρτίας στην οποία βυθίστηκε άπλωσε τα χέρια της στον Οικτίρμονα Θεό...μεταστρέφοντας όλη την επιθυμία της σε πόθο για τον Χριστό, ακολουθώντας με καθαρότητα τις θείες εντολές», γράφει για την Οσία ο Αγ. Ανδρέας Κρήτης στον Μεγάλο Κανόνα του. Η διαπίστωση του Αγίου αποτελεί παρηγοριά για όλους όσους αισθανόμαστε βυθισμένοι στην αμαρτία και παλεύουμε να βγούμε από τα σκοτάδια της επειδή μας γεμίζει την καρδιά μας με ελπίδα. Όπως η Αγία μετέστρεψε την επιθυμία της, με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να το κάνουμε και εμείς. Το πρόβλημα δεν είναι η αμαρτία και το έρεβός της, αλλά το μέγεθος της αγάπης μας προς το Χριστό. Αρκεί να μπορούμε να καταλάβουμε βαθιά στην καρδιά μας τι εννοεί ο Ιησούς όταν μας απόκαλεί φίλους Του. Αρκεί να έχουμε τη δυνατότητα να αντιληφθούμε ότι οι τύψεις είναι μέρος νοσηρής θρησκευτικότητας που δεν μας αφήνει να γίνουμε μέτοχοι της αγάπης Του, ούτε ομοτράπεζοι του Δείπνου της Βασιλείας Του.

Η Οσία όπως και τόσοι άλλοι άγιοι της Εκκλησίας μας αποτραβήχτηκαν στην έρημο για να μάθουν και να ανακαλύψουν το βαθύτερο είναι τους θα έλεγε ο Αγ.Σωφρόνιος του Εσσεξ.Όχι για να εξαφανιστούν από τους ανθρώπους, αλλά για να ξεφύγουν από την μετριότητα και την συγκατάβαση που αλλοιώνει τα πνευματικά μας κριτήρια. Δεν δραπετεύουν από τις ανθρώπινες σχέσεις αλλά μαθαίνουν να αναλαμβάνουν την βαθύτερη ευθύνη τους για αυτές.[\[1\]](#) Αποτελεί πολυτέλεια ασυγχώρητη η απόδραση από τα προβλήματα, μετατρέπουν τον ποιητή σε ποιηματογράφο θα έλεγε ο Ν.Καρούζος.

«Περπατώ όπως όλοι μας, σε μian έρημο απόλυτη.

Εάν μου φανεί ότι άκουσα κελαηδισμό πουλιού, ας μου λέει η λογική ότι παραφέρομαι, εγώ, νιώθω υποχρεωμένη να ετοιμάσω σ' αυτό το πουλί ένα δένδρο»[\[2\]](#)

Διαβάζω τη στροφή του ποιήματος της Κ. Δημουλά και αυθαιρετώ. Δεν προσπαθώ να ερμηνεύσω. Μόνο αναρωτιέμαι[\[3\]](#).

Περπατώ σε μian έρημο, είναι αλήθεια ότι την αισθάνομαι συχνά απόλυτη. Καυτή και σιωπηλή. Μοιάζει με την καρδιά μου όταν βιώνει την απουσία, του Θεού, του αδελφού, της κοινότητας. Όταν βιώνει το τέλος όλων των βεβαιιοτήτων. Αυτών των καθημερινών πειρασμών της επιφαινόμενης παντοδυναμίας που αποκλείει κάθε «άλλον» που δεν είναι όπως είμαι εγώ.

Η σκληρότητα των συνθηκών ζωής της ερήμου ήταν πάντοτε παράδειγμα για να δειχθεί ότι η αναμέτρηση του ανθρώπου με αυτές του

δίνουν την δυνατότητα να καταλάβει ποιος είναι. Να αισθανθεί την μονάκριβη, αναστάσιμη, αίσθηση ότι δεν είναι μόνος μέσα στην απεραντοσύνη της φλεγόμενης ερήμου αλλά ότι υπάρχει κάποιος που ανοίγει δρόμους. Κάποιος που είναι άγνωστος όσο η αχλύ της αμαρτίας που γίνεται πάθος και περισπασμός κρύβει την ομορφιά του προσώπου Του, την μονάκριβη φίλια Του.

Δεν είναι τυχαίο ότι η έρημος γεννά ανθρώπους και φυσικά αναπλάθει τις ανθρώπινες σχέσεις που ομορφαίνουν από την γυμνότητα της οδού προς τη ζωή που αφορά εσένα, στον βαθμό που θέτεις τον εαυτόν στη διάθεση του αδελφού κοινωνώντας του τον Θεό.

«...ή έρημοσειναι στην καρδιά του αδελφού σας.

Ό αγαθός άνθρωπος χτίζει ,αν χτίζει, τό καλό.

...Τή θέλησή σας κάντε τέλεια.

Έλάτε να σᾶς δείξω τή δουλειά του ταπεινού. Ακούστε.

...Τό νόημα χτίζουμε:

**Μια Έκκλησία για όλους
για τόν καθένα μιά δουλειά
καθένας επί το έργο του.**

Έτσι λοιπόν οί πατεράδες σας

**έγιναν συμπολίτες τῶν αγίων και του σπιτικού του
ΘΕΟΥ,**

χτισμένου στα θεμέλια

τῶν αποστόλων και τῶν προφητῶν, με τον Ίησου

Χριστό κύρια κολόνα.» γράφει ο Τ.Σ. Έλιοτ.

Η Οσία Μαρία μας διδάσκει το περιεχόμενο, το νόημα λέξεων που μπορούν να μεταμορφώσουν την ερημιά που επικρατεί στη ζωή μας σε Εκκλησία.

Μας βοηθά να καταλάβουμε την πραγματικότητα των λόγων των ποιητών: Βουλιάζει όποιος σηκώνει μεγάλες πέτρες» έγραφε ο Σεφέρης. Είναι μεγάλη όντως πέτρα και η αγάπη και η πίστη. Πράγματι νιώθουμε ότι βουλιάζουμε. Αλλά σε τι; Πολλοί νομίζουν στην αφέλεια και στην άγνοια των μηχανοκίνητων καιρών μας, άλλοι στην άμμο της θρησκοληψίας, εμείς όμως βαθιά μέσα μας γνωρίζουμε ότι βυθιζόμαστε στο φως της παρουσίας Του προσώπου του Χριστού, στο φως μιας σχέσης, που διαλευκάνει τις άλλες.

Η ευλάβειά μας δεν γνωρίζεται από τις γνώσεις μας, αλλά από το «δεν ξέρω που ασπάζεται η πνευματική μας σταθερά»^[4] διότι μαθαίνουμε συνεχώς ότι αν είμαστε πράγματι ποιητές, όπως ζητά ο Άγιος

Πορφύριος, μόλις βάλουμε τελεία συνειδητοποιούμε ότι οι απαντήσεις μας είναι προσωρινές και ανεπαρκείς[5]. Λογικό αν σκεφθούμε ότι από όλα τα σημεία στίξης η τελεία δεν ανήκει στον άνθρωπο.

Καταλήγοντας στο πρόσωπο της Οσίας Μαρίας βλέπουμε την πραγματικότητα της διδασκαλίας του Αγ.Νικολάου του Καβάσιλα. Ο Θεός δωρίζει την αγιότητα σε κάθε άνθρωπο που βαπτίζεται. Ενυπάρχει ακόμα και όταν επιχωματώνεται από την αμαρτία. Κρύβεται από το πηκτό σκοτάδι της αλλά δεν χάνεται ποτέ. Ο Γ.Τσαρούχης το έλεγε αλλιώς η «αστραπή της θεότητας περνά από κάθε άνθρωπο και του προσδίδει το θείο βάθος. Δεν υπάρχει πιο σπαρακτική αλήθεια για τον άνθρωπο από το φως εκ φωτός Θεόναληθινόν εκ Θεού αληθινού γεννηθέντα ου ποιηθέντα...»[6]. Η Οσία αναδεικνύει την ιερότητα του ανθρώπου, του σώματος και της ψυχής. «ότι αν δεν αγαπιέμαι παραμένω ακατανόητος από τον ίδιο τον εαυτό μου!»[7].

Παραπομπές:

- [1] R.Williams Το μυστικό της ερήμου,σελ 60
- [2] Κ. Δημουλά ο Φιλοπαίγμων μύθος ,αντλήθηκε από το Χρ. ΣταμούληΤι γυρεύει η αλεπού στο παζάρι;
- [3] Πώς να το καταφέρω αυτό άλλωστε; Ο ποιητής χρειάζεται ποιητή για να ερμηνευτεί, όπως και η Αγ.Γραφή χρειάζεται τους Αγίους της Εκκλησίας μας, την Εκκλησία που την γέννησε, για να φανερώσει στα μάτια μας τα βαθιά της νοήματα.
- [4] Κ.Δημουλάοππ σελ 11
- [5] Οππ σελ 10
- [6] Αντλώ από τον Χρ.ΣταμούληΤι γυρεύει η αλεπού στο παζάρι;Σελ 255
- [7] ΚαλλιστοςWareΚαθ' Οδόν Ακρίτας σελ.90